

Laulu-Jaakot utan inspiration

Musik

Vårkonsert med Laulu-Jaakot i Ru-
nebergssalen 10. 4. Dir Raakel Solvi.

Laulu-Jaakots vårkonsert lämnade även sina trognaste beundrare i något förbryllad sinnesstämning. Konserten saknade den röda tråden, temat. Kören har under de senaste åren ständigt förnyat sig med nya repertoarer som har innehållit några gamla och många nya sånger. Nu verkar det som detta förnyande har blivit ett självändamål och därmed tvångsmat, vilket ju inte kan vara ändamålet.

I lördagens konsert var så gott som alla sångerna helt nya, och sångarna hade inte hunnit finslipa dem till smidiga och lediga tolkningar. Där fanns en hel del bra försök, disciplin, inlevelse och förträfflig artikulering. Men där fanns också en hel del orenheter, inexaktheter, övningsmässiga tolkningar och spändhet. Kören nådde en fin samklang i tuttipartierna, men vid enskilda solo- och duostämmor var klangen där emot rätt tunn. Både andra tenorerna och andra basar skulle behöva mera sångare i sina led.

Sången "Oman kullan silmät" var första delens mest lyckade som inleddes i piano och avslutades i ett ståtligt växande crescendo och stigande tempo med ett mäktigt forte som resultat. Även "Kosioretki" hade sina fina stunder med nyanserade växlingar mellan piano-forte. Ilkka Aaltonens två humoristiska sånger vann genklang med sina roliga texter och snärtiga

tolkningar. De flesta övriga sångerna behöver dock mera finslipning av tempo, stämrenhet och smidighet.

Framförandet av "Meksikolainen kuutamoyö" var ett praktexempel på Laulu-Jaakot som bäst och ledigast. Den avslappnade och sorglösa stämningen tillsammans med stämmornas smekande mjukhet lyfte sången till konsertens mest lyckade och helgjutna sång. En sombrero, trummor och två gitarrer gav den rätta inramningen. Det skulle gärna ha fått vara flera framföranden av detta slag i repertoaren!

En vän av manskörssång kunde säkert inte låta bli att förundra sig över varför man som avslutning hade valt en cykel av sånger med pianoackompanjemang ur filmer, operetter, en musikal och opera. Detta är väl närmast något för blandade körer med underhållningsmusik som specialitet. Av publikens reaktioner att döma tyckte många som jag, och applåderna blev endast artiga.

Konserten som helhet lämnade nu ett något virrigt intryck, och mången åhörare kände sig kanske en smula besviken. Å andra sidan har kören under de senaste åren framträtt så pass mycket till sin fördel med en ständigt omväxlande repertoar, att väggen måste väl någon gång komma emot. Det publiken nu väntar sig av Laulu-Jaakot är, som jag tror, inte alls en ny repertoar med en ny "look", utan traditionell och hederlig manskörssång. Och det här kan ju Laulu-Jaakot!

ANNELI SUOJOKI